

Mitzi slaat alarm

'Alarm!' riep Mitzi. 'Alarm! Alarm!'

Ze stoom razendsnel door de gang langs de gekko's en onder de baardagamen door, maakte voor het schildpaddenterrarium plots een zijsprongetje, gleed uit en knalde keihard tegen een plank met schatkisten en scheepswrakken voor aquaria. 'Miauw!'

Koko viel van schrik bijna van zijn stok. '**Alarm! Alarm!**' krijste de blauwgele ara door de dierenwinkel en fladderde met zijn vleugels.

'**Domme vogel.**' Nelson die zich zoals iedere dag onder de balie verstopt had om een ochtenddutje te doen, zuchtte en legde een poot over zijn gezicht. '**Koko. Dat is Mitzi toch maar. Zoals iedere morgen.**' Daarna liet hij een zacht scheetje en hoopte dat niemand het merkte. De bastaardhond was al wat ouder en vond het niet zo leuk dat hij zijn scheetjes niet meer kon bedwingen.

Koko kon helaas nooit onthouden dat Mitzi gisteren ook al alarm geslagen had. En eergisteren ook al. Het

LORRE
LORRE

2YMMO
REPARADIS

poesje sloeg iedere morgen alarm zodra Tommy de deur van **TOMMY'S DIERENPARADIJS** opende en samen met zijn twee huisdieren Nelson en Mitzi de winkel binnenkwam.

In haar terrarium stak Gertrude snuffelend haar neus in de lucht. De stokoude en tamelijk grote landschildpad had vanaf haar bak een goed overzicht over de kleine dierenwinkel. Hoewel ze de reptielen naast haar niet kon zien, kon ze de kleurrijke siervissen goed in het oog houden want hun aquaria bevonden zich rechts van haar tegen de achterste muur van de winkel. Het beste uitzicht had ze op de vogelkooien vlak tegenover haar en op de lage bakken van de konijntjes en cavia's in het midden van de ruimte. Die bekeek Gertrude het liefst. Ze wist de naam van ieder dier, misschien zelfs beter dan de knaagdieren zelf.

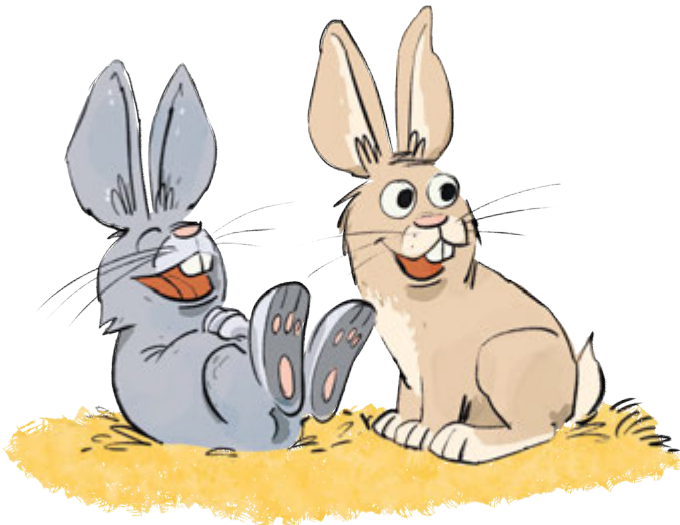

Tussen hen en de aquaria stond er verder nog een waterbak vol koikarpers. Maar hun namen kon de schildpad niet onthouden. Dat kwam omdat de vissen altijd onvriendelijk waren.

Gertrude snoof. Nu rook ze het heel goed. Nelson, jij oud stinkdier... wilde ze zeggen, maar Pedro was haar voor.

'Kom nou, Nelson!' kreunde de borstelcavia. **'Moet dat? Zo vroeg in de ochtend?'**

Maar daarna moest hij giechelen en alle cavia's en dwergkonijntjes schaterden het ook uit.

'Sorry', bromde Nelson. Hij kon daar toch ook niets aan doen.

Opeens ging het licht in de winkel aan waardoor Koko weer bijna van zijn stok viel. Want licht betekende Tommy. En Tommy betekende voer! Meteen was het een drukte van belang in de winkel.

Koko strekte zijn nek en trippelde van het ene pootje op het andere.

'Hallo, Tommy!' krijste hij luid. **'Ik zou graag een paar graantjes willen!'**

Opnieuw hikten de cavia's van plezier.

'Geef het toch op, Koko!' riep Pedro door de hele winkel. **'Tommy verstaat je niet. Hij is een mens!'**

Tommy? Een mens? Wat een onzin! De papegaai krasste met zijn snavel. **'Tommy is een van ons!'** kraaide hij verontwaardigd.

Mitzi was ondertussen terug naar Nelson geslopen. Ze drukte zich tegen zijn warme vacht.

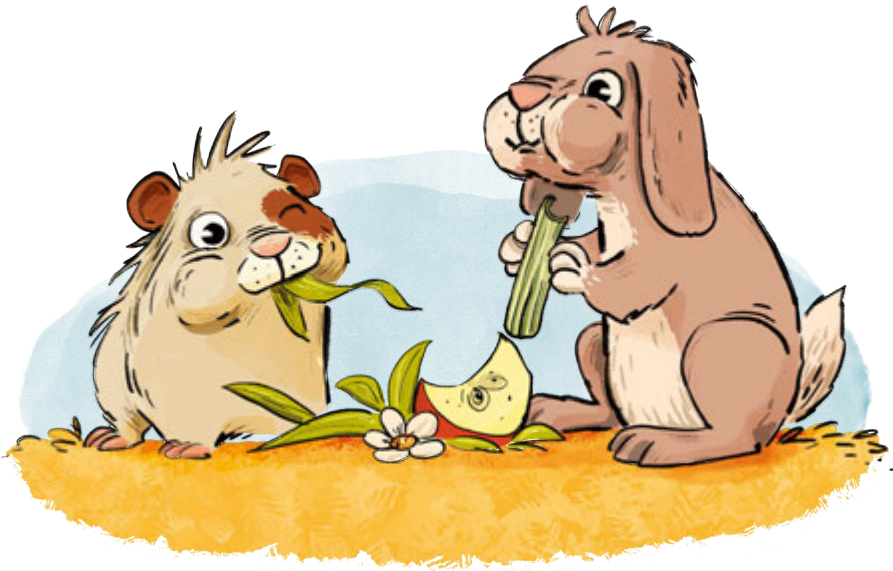
'Ik heb mij heel erg pijn gedaan, papa', miauwde ze klagend. 'Je moet mij troosten!'

'Eigen schuld', knorde Nelson vriendelijk en haalde zijn tong over het snoetje van het kleine sneeuwwitte poesje. **'Waarom sla je dan ook iedere morgen zo'n groot alarm?'**

'Daar kan ik toch niets aan doen.' Mitzi piepte hartverscheurend. 'Ik wil dat ook niet. Maar als ik hier binnenkom en het is zo stil... zo heel erg vreselijk stil... dan kan ik gewoon niet anders!'

Aan de andere kant van de winkel begonnen de kanaries bijzonder mooi in koor te zingen om als eerste hun voer te krijgen. Maar Tommy voerde eerst de reptielen, ging toen verder met de vissen en pas daarna waren de vogels aan de beurt.

Terwijl Gertrude heel langzaam aan haar portie madeliefjes als ontbijt begon, kwam er in het reusachtige slangenterrarium naast haar iets in beweging.

‘Weten jullie eigenlijk,’ siste Togo, de koningspython, ‘dat visssvoer naar verdroogde konijnenkeutelssss ssssmakt? Chihih! Vandaag komt er vassst iemand die mij koopt. En dan krijg ik alleen nog maar verssse muizen te eten!’ Hij liet zijn tong likkebaardend naar binnen en buiten schieten.

‘Je krijgt helemaal niets!’ piepten de witte muizen verontwaardigd en krioelden opgewonden door elkaar in hun kooi.

‘Waarom weet je zoveel van konijnenkeutels af?’ vroeg Pedro brutaal en de dwergkonijntjes hikten alweer van het lachen. ‘Knabbel je daar graag aan? Als een klein tussendoortje?’

Nu giechelden en grinnikten alle bewoners van de winkel. In ieder geval bijna allemaal.

Alleen Koko hoorde het geplaag van zijn vrienden helemaal niet omdat hij de hele tijd Tommy in de gaten hield tijdens het voederen. Toen hij eindelijk bij hem aankwam, kraste de vogel blij: **‘Hallo, Tommy! Heb je wat graantjes voor mij?’** Als antwoord vulde Tommy Koko’s voederbakje tot aan de rand terwijl hij binnensmonds kraste als een papegaai. Eigenlijk als een papegaai die met zijn kop in een verpakking met knabbelsticks vastzit terwijl hij het oude papegaaienliedje *Papegaaitje leef je nog* probeert te zingen. Ha! En Pedro beweerde nog wel doodleuk dat Tommy een mens was! Tommy was een dier, net als zij allemaal, en op een dag zou hij ook verkocht worden. Daar was Koko honderd procent zeker van.

Maar hoe meer dieren hun voer kregen, hoe stiller het werd. Zodra Tommy bij de zoogdieren aankwam, hoorde je alleen nog maar het borrelen van het aquarium.